

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litauen) den 7. februar 2019 — TV Play Baltic AS mod Lietuvos radijo ir televizijos komisija

(Sag C-87/19)

(2019/C 155/32)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Parter i hovedsagen

Sagsøger: TV Play Baltic AS

Sagsøgt: Lietuvos radijo ir televizijos komisija

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 2, litra m), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF ⁽¹⁾ af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet) fortolkes således, at »udbud af et elektronisk kommunikationsnet« ikke omfatter sådanne tv-retransmissionsaktiviteter via satellitnet ejet af tredjemand som dem, sagsøgeren udøver?
- 2) Skal artikel 31, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF ⁽²⁾ af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligt-direktivet), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/136/EF ⁽³⁾ af 25. november 2009 fortolkes således, at den forhindrer medlemsstaterne i at pålægge en must carry-forpligtelse (til at transmittere en tv-kanal via satellitnet ejet af tredjemand og til at give slutbrugere adgang til den pågældende udsendelse) i forhold til økonomiske operatører som sagsøgeren, der 1) transmitterer en tv-kanal, som er beskyttet af et adgangsstyringssystem, via satellitnet ejet af tredjemand, der i den forbindelse modtager signaler med tv-programmer (-kanaler), som transmitteres på det pågældende tidspunkt, konverterer dem, krypterer dem og transmitterer dem til en kunstig jordsatellit, hvorfra de uafbrudt transmitteres tilbage til jorden, og 2) tilbyder pakker med tv-kanaler til kunder og i den forbindelse mod betaling giver adgang til den pågældende beskyttede tv-udsendelse (eller en del heraf) ved hjælp af adgangsstyringsudstyr?
- 3) Skal artikel 31, stk. 1, i direktiv 2002/22, som ændret ved direktiv 2009/136, fortolkes således, at for så vidt angår anvendelsen af denne bestemmelse anses et betydeligt antal slutbrugere ikke for at anvende elektroniske kommunikationsnet (i den foreliggende sag et satellittransmissionsnet) som deres primære kilde (adgang) til at modtage tv-udsendelser, når disse net kun anvendes som den primære kilde (adgang) af ca. 6 % af alle slutbrugere (i den foreliggende sag husstande)?
- 4) Skal der ved vurdering af, hvorvidt anvendelsen af artikel 31, stk. 1, i direktiv 2002/22, som ændret ved direktiv 2009/136, er berettiget, tages hensyn til de internetbrugere, der gratis kan se de pågældende tv-programmer (eller en del heraf) direkte online?

- 5) Skal artikel 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fortolkes således, at den forhindrer medlemsstaterne i at pålægge økonomiske operatører som sagsøgeren en obligatorisk forpligtelse til gratis at retransmittere en tv-kanal via elektroniske kommunikationsnet, når det spredningsforetagende, til fordel for hvem denne forpligtelse er fastlagt, fuldt ud er i stand til selv at transmittere disse tv-kanaler via det samme net med egne midler?
- 6) Skal artikel 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fortolkes således, at den forhindrer medlemsstaterne i at pålægge økonomiske operatører som sagsøgeren en obligatorisk forpligtelse til gratis at retransmittere en tv-kanal via elektroniske kommunikationsnet, når denne forpligtelse kun ville dække ca. 6 % af alle husstande, og disse husstande har mulighed for at se den pågældende tv-kanal over det jordbaserede sendernet eller internettet?

(¹) EFT 2002, L 108, s. 33.

(²) EFT 2002, L 108, s. 51.

(³) EUT 2009, L 337, s. 11.

Appel iværksat den 6. februar 2019 af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil til prøvelse af dom afsagt af Retten (Første Afdeling) den 27. november 2018 i sag T-315/17, Hebberecht mod EU-Udenrigstjenesten

(Sag C-93/19 P)

(2019/C 155/33)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (ved S. Marquardt og R. Spac, som befuldmægtigede)

Den anden part i appelsagen: Chantal Hebberecht

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom af 27. november 2018, sag T-315/17, ophæves.
- Frifindelse i det oprindelige søgsmål.
- Chantal Hebberecht tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Ifølge EU-Udenrigstjenesten begik Retten en retlig fejl, idet den begrundede sin dom med en tilsidesættelse af tjenstemandsvedtægtens artikel 1d, stk. 2, og idet den fastslog, at denne bestemmelse indeholder et princip, der er direkte anvendeligt på individuelle afgørelser truffet af institutionen i medfør af denne vedtægt (den appellerede doms præmis 93 og 94).

Selv hvis det lægges til grund, at tjenstemandsvedtægtens artikel 1d, stk. 2, foreskriver en forpligtelse, der er direkte anvendelig, finder denne bestemmelse ikke anvendelse i den foreliggende sag henset til den omtvistede afgørelses karakter, idet den alene vedrører appelinstævnte i dennes egenskab af delegationsleder, og idet princippet om ligebehandling af kønnene ikke finder anvendelse på denne afgørelse.
